

Scinteia

Pionierul
ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 51 (991) ★ miercuri 23 decembrie 1964 ★ 8 pag. 30 bani

Cele mai frumoase adunări:

PRIN PARBRIZ

Echipajul „celor 28” este gata de drum. Conducătorul grupului, Nicolae Nichită, dă ultimele lămuriri. Toți își verifică materialul pe care îl au în față: fotografii, tăieturi din ziare, hărți, cărți...

— Gata? întrebă Nicolae Nichită.
— Gata! răspund cu toții.
— Atunci să pornim. Autocamionul Bucegi cu care vom străbate peste 200 km ne așteaptă. Cine trece la „volan”?

— Eu, spune Ruxandra Matei.
— Bine. Toți ceilalți vom sta lângă tine, în „cabină”, și vom privi cu atenție prin parbrizul mașinii.

Dar voi nu știți despre ce echipaj este vorba! Și apoi, desigur, vă întrebați: cum pot să încap 28 de pionieri în cabina unui autocamion Bucegi? Care-i „enigma”? S-o dezlegăm!

Detășamentul de pionieri al claselor a VIII-a de la Școala generală de 8 ani din Amara, al cărui președinte e Nicolae Nichită a hotărât să organizeze o adunare închinată minunatelor realizări din anii republicii. Itinerarul: Amara — București — Brașov.

○ călătorie pe hartă

Și-acum să ne întorcem la echipajul „celor 28”, și să le dăm cuvântul.

Mașina străbate noua șosea asfaltată din Amara. În față se zăresc, pline de grație, siluetele noilor construcții: policlinica, palatul poștei și telefoanelor, complexul alimentar, noile blocuri cochete ale Băilor Amara.

Ne îndreptăm spre București. Însirate de-o parte și de alta a șoselei, satele Bărăgonului își etalează cu mândrie noua lor înfățișare, tate-mulțor case noi.

Iată-ne în București! Pretutindeni ne întâmpină nenumărate construcții noi.

— Uite ce scrie aici — și Gheorghe Drăgan începe să citească dintr-un ziar. „Din 1960 și până astăzi, în Capitală s-au ridicat peste 65 000

de apartamente”. Știi voi ce înseamnă asta? Că peste 200 000 de oameni s-au mutat în locuințe noi, confortabile. Și nu numai atât. Dacă ar fi să așezăm aceste apartamente pe stînga și pe dreapta unui drum am forma un bulevard care să țină de la București pînă dincolo de Brașov!

— Dar ce vizităm în București? întrebă Dinu Anica.

— Ar fi ațitea de văzut încît nu ne-ar ajunge nici o săptămînă! Vă propun să vedem Uzinele „23 August”, Cartierul Balta Albă, Uzinele „Autobuzul”, complexul studentesc de la Grozăvești, marea sală a Palatului R.P.R., noua clădire a cercului, Casa Scintei!

Drumul continuă

— Atenție, spre stînga, spuse Dumitra Peraanu. Pădurea aceea argintie de coloane de rezervoare ce sclipesc atât de frumos în soare nu este alta decît rafinăria de la Brazi! Aici, în această cetate a petrochimiei, ridicată de curînd, tițeiul ia forma celor mai felurite produse.

Dar uite, am și intrat în Ploiești. Vedeți construcția aceea din dreapta podului? E Uzina „1 Mai”. Renumita uzină romînească producătoare de instalații petrolifere. Produsele ei au fost admirate la Tîrgurile internaționale de la Pekin, Delhi, Paris, Marsilia, Zagreb, Salonic, iar în multe țări ale lumii extracția fițeiului se face cu instalațiile construite de muncitorii de aici.

Ploieștiul rămîne în urmă. În zare se profilează nesfîrșitele turlă argintii care scot din adîncurile pămîntului una din cele mai prețuite bogății, „aurul negru”.

Rînd pe rînd, trecem prin Băicoi, Cîmpina și iată-ne intrați pe minunata Vale a Prahovei. În Sinaia, încîntătoarea perlă a Carpaților, cu uzina în care se construiesc pompele de injecție pentru tractoarele romînești, întîlnim mii de oameni ai muncii veniți la odihnă.

Întinericul a coborît peste munți. În fața noastră, învăluit în ceață, se zărește bătrînul Brașov. Miine ne va povesti despre trecutul său și mai ales despre hărnicia oamenilor care au făcut din el o adevărată cetate a industriei socialiste romînești.

RADU POPA

Acolo unde se fabrică tractorul românesc. Pionierii din Brașov sînt oaspeți des tîtîtîți în diferitele secții ale acestor mari uzine.

Versuri: AL. ANDRIȚOIU

Desen: G. BURSCHI

Repede trimestrul trece
Cînd privești de la distanță...
Și-am plecat cu nota zece
În vacanță.

Saltă pasul ca o minge,
Inima voioasă bate
Dar în București nu ninge,
Din păcate.

E tot negru trotuarul,
Casele nu-s troienite,
Săniile-și duc amarul
Plictisite.

Iarna asta e banală,
Patinăm azi numai peste
Gheața artificială.
Este? Este!

Gheața asta comandată,
De chimiști vestiți în țară
E, un fel de înghețată
Populară.

Dar eu sînt elev de frunte
Și am note mari cu droaia.
Tata m-a trimis la munte,
La Sinaia.

Ah, Sinaia! Pun pariul
Că-i orașul de lumină,
Cînd scrii nota opt e-a schiul
Pe-o colină.

Ics și igrea bradul pune
Printre crîngi, pe zarea purii
Căci algebra e-o minună
În natură.

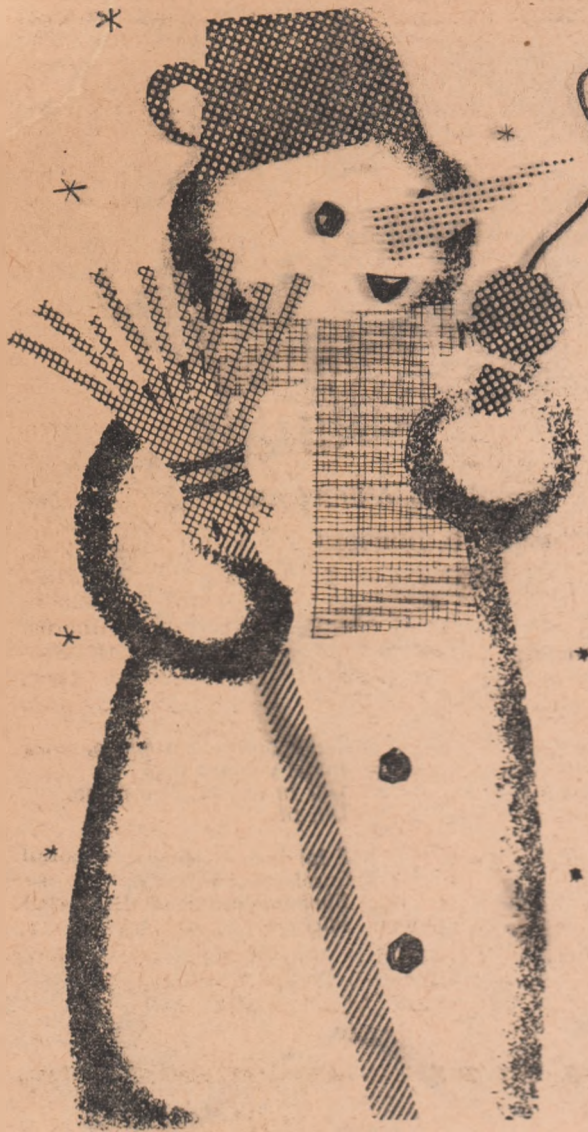
Oriunde privești în spații:
Stele, fulgi și catini, toate
Sînt superbe ecuații
Rezolvate.

E zăpada ca faința
Și obraji-s ca văpaia.
Foarte dulce e vacanța
La

Sinaia

la microfon : omul de zăpadă

La fel ca orice om, înainte să plece într-o călătorie mai lungă, Omul de Zăpadă s-a oprit în fața oglinzii să-și vadă sub pleoapele de frunze ochii de catran, nasul care semăna mai degrabă cu un colț de cărămidă, căciula, șuba albă și mustățile stufoase de păpuși. Fără să-și ridice privirea din oglindă, și-a pipăit buzunarele, să fie sigur că n-a uitat microfonul, tutunul și pipa. Încintat de felul cum arată, a pornit la drum. Prima haltă o face la SUCEAVA, în fața unei clădiri înalte și luminoase. Se oprește lângă un geam, ridicându-se în vârful picioarelor să poată zări mai bine ce se întâmplă înăuntru. Iși scoate apoi microfonul, relatînd ca un veritabil crainic reporter :

— Copiii de la Școala generală nr. 2 se pregătesc să termine costumele pentru carnaval. Se muncește de zor. Brîndușa luga fără să mai privească la

măștile hazlii de pe pereți, face ultimele cusături la costumul care va reprezenta portul fetelor din raionul Făl-ticeni. Ionescu Ștefan își probează costumul de măscărici. Fetele se amuză admirîndu-l totodată pe Cristian, îmbrăcat în veșmintele lui Făt-frumos cu mantie galbenă și cu sabie la briu. Fiecare costum e frumos. Dar cele mai frumoase vor

fi premiate la carnavalul de la Casa pionierilor !

De la Suceava la Botoșani drumul e destul de lung. Oricît ai alerga tot simți cum îți îngheață mîinile, nasul și picioarele. Dar parcă nu mai simți gerul cînd vezi pămîntul gătit în alb, inundat de risete și veselie. Dealurile sînt împinzite numai de copii. Unii urcă cu săniile către creștetele lor, alții coboară vijelios printre fulgi mari și deși. Cei care conduc săniile se mai dau peste cap, dar pînă la urmă nu se dau bătută, ajungînd cu bine

la start, numărîndu-se chiar printre primii.

Strecurîndu-se tip-tit, fără să fie văzut de cineva, ajunge pe o uliță lângă o casă nouă în ograda căreia trei copii cu obraji impur-purați, cu căciulile trase pe urechi, se sfătui-au între ei, parcă pu-neau ceva la cale. Omul de Zăpadă își scoase din nou microfonul relatînd :

— Copiii de la Școala generală de 8 ani din comuna Stîncești se pregătesc pentru cîlîndețe. Tudose Valerică și-a făcut un bici din in, cu sfîrc de mătase. Aproape trei săptămîni a împletit și despletit la el, pînă l-a terminat. Valentin, în schimb, și-a construit singur buhaiul, iar Valerică a învățat plugușorul. Chiar acum au început o nouă repetiție. Buhaiul răsună ca o cascade, ritmat de plugușor și de tunetele stîrnite de bielele lui Tudose !

Din goana schiurilor Omul de Zăpadă s-a oprit apoi în BOTOȘANI unde în fața unei porți vreo 50 de copii încercau să dea jos dintr-un camion un brad înalt, cu plete încărcate de zăpadă, de parcă era suflat în argint. Impresionat de hărnicia copiilor, de frumusețea bradului, Omul de Zăpadă își scoate din nou microfonul, spunînd :

— La Școala generală nr. 4 din Botoșani, copiii au ales un brad dintr-o pădure și l-au

adus în școală să-l facă și mai frumos decît era el în pădure. Va fi gătit cu globuri, cu coșulețe cu bomboame. Nu vor lipsi nici portocalele, nici artificiiile, iar jos, lângă trunchiul lui, vor sta darurile copiilor, oferite de școală.

în jurul lui, copiii vor prezenta un program artistic. Dansatorii amatori, Ursu Lucian și Dumitrescu Jenica, vor prezenta o suită de dansuri sucevene. Vor răsuna, de asemenea, poczli închinăte partidului, patriei socialiste, recitate de Dumitrescu Corneila și Bebi Cohn. Se vor depăna și unele din basmele lui Creangă și din versurile lui Eminescu !

De aci, Omul de Zăpadă a plecat mai departe, spre alte meleaguri, prin alte comune și orașe, să vadă cu ochii lui cum își petrec copiii vacanța de iarnă. Deci, copii, pregătiți-vă !

NICOLAE BULGARU
Desene : G. BURSCHI

de zăpadă

De la
Suceava,
Botoșani,
Stîncești

la microfon : omul de zăpadă

UN PRIETEN DRAG

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

Era recreație. Iată un copil mai mic, intrînd fără să se ștergă pe picioare. Pionierul Pura Petru din clasa a VI-a B. se duce la el și-l poartă să se ștergă bine pe picioare. Văzîndu-mă, îmi explică :

— Trebuie să învățăm să păstrăm curățenia. Apoi schimbă o privire plină de tîlc cu baci Simion, îngrijitorul școlii. Amîndoi zîmbiră. Simțînd că n-a înțeles despre ce este vorba, baci Simion îmi spuse :

— Petrică e un elev bun, dar cîndva uita și el să-și ștergă picioarele la intrare.

— Pe-atunci învățăm în școala „mică”, inter-venim băiatul.

— Într-o zi, continuă baci Simion, abia terminasem curățenia și el iar mi-a venit murdar. Să nu-ți pară rău de muncă ? Dar l-a văzut tovarășul Săplăcan, președintele Sfatului popular al comunei. Nu știu ce i-a spus, dar de atunci Petrică numai că nu mă mai necăjește cu neglijența lui, dar, după cum vedeți, mă ajută.

— Mi-a fost tare rușine de tovarășul președinte, spuse Petrică. Dinsul este prietenul nostru, se interesează mult de noi, copiii. Am simțit că japta mea l-a supărat mult.

Apoi, Petrică continuă :

— Tovarășul președinte așa vorbește cu noi încît nu se poate să nu ne convingă. Cînd se construia școala nouă unde învățăm acum am ajutat și noi, copiii. Cu rîndul, pe detașamente, mențineam curățenia pe șantier, dam cărămida la mîină. Tovarășul președinte ne vizita adesea,

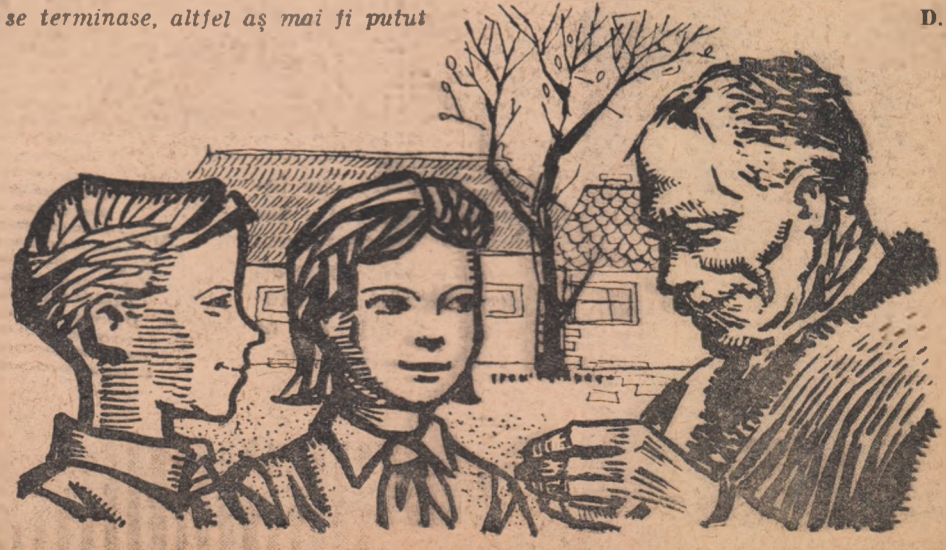
lucra alături de noi. Ne-a spus că vom avea o școală nouă, frumoasă, pe măsura zecilor de case noi construite în satul nostru. Dar tovarășul președinte ne-a ajutat să ne petrecem cît mai plăcut și timpul liber. În vacanța de vară ne-a înlesnit să facem o excursie la Dej și la Cluj unde am văzut multe lucruri frumoase. Sîntem siguri că și acum, în vacanța de iarnă care se apropie, tovarășul președinte ne va face o surpriză.

Recreația se terminase, altfel aș mai fi putut

afla multe despre prietenia copiilor cu tovarășul președinte.

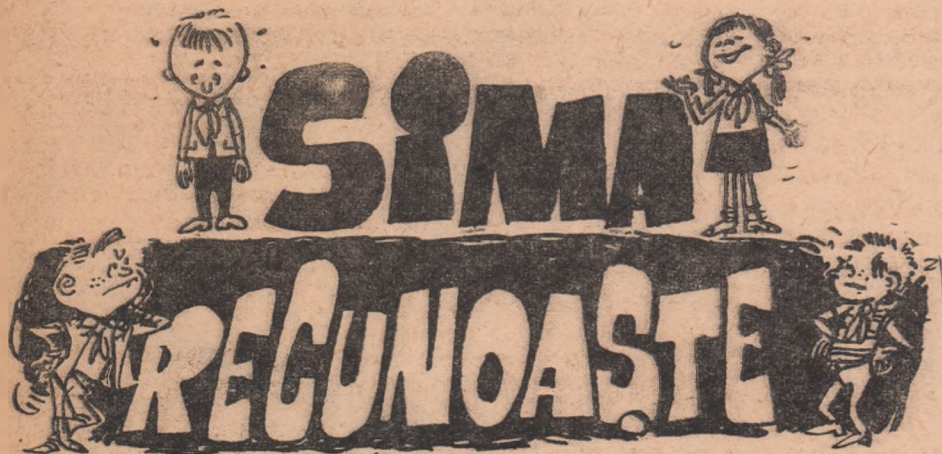
După cîteva ore eram pe o uliță. În dreptul unui om înalt, voinic, trecut în a doua jumătate a vieții, cu niște ochi albaștri, blînzi, toți pionierii au salutat voios. Se vedea că salută un prieten drag. Cine era ? Era tovarășul Teodor Săplăcan, președintele Sfatului popular al comunei Cășei, raionul Dej.

D. NISTOR

Discuția noastră: Cum ne comportăm

Locul acțiunii: Clasa a VIII-a C, Școala generală de 8 ani Strehăia.

Personajele:

- Un coleg „dificil”: Sima Virgil.
- O președintă de detașament care „nu știe nimic”: Bloju Germinia.
- O colegă inimoasă: Floricioiu Florica.
- Prietenii lui Sima: Stoian Ion — un repetent și Gruia Constantin — un băiat delăsător.
- Două colege: Sirbu Liana și Frunză Iuliana.

Așadar, să povestim totul de la început. Sima Virgil — un băiat scund, blond, dră-

guț, — pionier în clasa a VIII-a C, cam vorbăreț, de loc silitor, preocupat de prietenia lui cu Gruia și Stoian, nu se preocupă de treburile clasei. Nu-l interesează nimic din lucrurile școlare ca: teme scrise, lecții învățate, disciplină. Ce e drept, e că nici colegii lui nu-i prea acordă atenție. Vreau să spun, li se pare firesc ca el să aibă note rele, ca Stoian, care repetă clasa, să fie „căzut” la patru obiecte, ca Gruia, să fie un elev de „5”. Nu-i miră, nu-i preocupă și gata! Într-o zi, mai precis într-o recreație, după ce un coleg i-a aruncat lui Virgil un „mai lasă gura, măi, leneșule!” leneșul, a-dică Virgil, a spus așa fără nici o legătură (sau poate, cine știe, cu foarte multe legături).

— Eh! Sint puțin cam obosit, dar merită! I-am tăiat mamei lemne să aibă șase zile! I-am adus și câteva căldări cu apă!

Cei câțiva colegi din jur au reacționat la vorbele lui Virgil după cum le e felul: unii s-au mirat, alții i-au spus în treacăt un „Ești sigur că tu erai de față la treburile astea?” Virgil i-a privit pe toți și convins, fără să ia în seamă micile răutăți ale lor le-a spus că așa este. Despre această discuție a auzit și tovarășul instructor Protopopescu Dan. De mult voia să-i viziteze părinții, să stea de vorbă cu ei. Așa că s-a hotărât. L-a rugat pe Virgil să-l însoțească acasă la el, și împreună cu Sirbu Liana și Frunză Iuliana au pornit toți patru spre casa lui Sima. Pe drum s-au întâlnit cu o turmă de juninci. Fără nici o explicație, Virgil s-a repezit spre turmă, și-a aruncat la întâmplare servieta și-a dispărut. Sigur, gestul lui Virgil i-a derutat pe toți. De ce oare făcuse asta? Acasă misterul a fost dezlegat: Virgil se lăudase cu hărnicia lui. De la părinți au aflat că Virgil își petrece toată ziua cu cei doi prieteni, Gruia și Stoian. (Cind am întrebat-o pe președinta detașamentului Bloju Germinia, dacă știe cu cine este prieten Virgil, mi-a răspuns senină: nu știu!). După toată întâmplarea asta pionierii au hotărât să organizeze o adunare „Cum ne comportăm la școală, acasă, pe stradă”. Firește, l-au invitat și pe Virgil. S-au vorbit multe lucruri acolo, în adunare. S-a vorbit despre pionierii buni a căror comportare este un exemplu și pentru ceilalți, s-a spus și despre copiii indisciplinați care nu-și respectă colegii. Numai despre Virgil și întâmplarea lui nu s-a sultat o vorbă. Adunarea aproape se terminase când Virgil s-a ridicat din bancă și i-a rugat pe pionieri să-i dea și lui cuvântul. N-a prea vorbit el cu fraze frumoase, nu s-a uitat fix în ochii colegilor lui, ci a spus simplu că-i pare rău că și-a mințit colegii atunci când le-a spus ce „harnic” a fost, că regretă din toată inima necazurile ce le face părinților pentru că nu învață, dar că are

de gînd să pună punct acestor lucruri urite, care nu-i mai plac nici lui. Pentru că, asta e adevărul, a mai spus Virgil, nu-i place de fapt minciuna și nici leneș nu vrea să mai fie. Copiii l-au ascultat și o colegă inimoasă și silitoare, ulemista Floricioiu Florica, a spus că ea crede în Virgil, că-l știe că nu-i băiat rău și că e sigură că o să se schimbe.

Desigur, schimbări peste noapte nu se produc. Virgil are multe goluri în cunoștințe. Dar cu multă perseverență le va putea recupera. Primul pas a fost făcut. Succes, Virgil!

E. SKIBINSKI

DRAGI COPII!

Așteptăm în continuare părerea voastră la discuția: „Cum ne comportăm”. Am mai primit scrisori de la pionierii: OLARU ANGELA — com. Găiceanu, raionul Adjud; POPȘA IOAN, COSTIN IOAN, și ROMAN VIRGIL — Oaș, Maramureș; STAHEI PAUL — Tulcea, Dobrogea; ȘTEFANESCU MARIOARA — com. Ghioroc, raionul Lipova; PATRĂCHIOIU ELENA — com. Copăceni, raionul Horezu; CRISTEA MARIUS — com. Nucet, reg. Ploiești; BUZINCU TIBERIU — com. Sinești, reg. Iași; BAȘTIUREA NICU — com. Comăneasca, raionul Brăila; ȘALAN VASILE — com. Terpezița, raionul Craiova; MIHUȚ MARINELA — com. Crișcior, raionul Brad; STATE STANA — com. Brînceni, raionul Alexandria; FERARU MARIUS — Cluj; DEMETAR IOAN — Mediaș, reg. Brașov; LĂMAȘANU TEODORA — com. Harodniceni, raionul Fălțiceni și alții.

Intîlnire pe un patinoar vesel

În clasa a VI-a B. la Școala generală de 8 ani nr. 16 din Galați, Morun Mioara și Cristian Jana, două fete care vorbeau amîndouă foarte repede, întrepunându-se una pe cealaltă, m-au anunțat chiar de la început:

— Anul trecut, clasa noastră a fost fruntașă pe școală. N-am avut nici un corigent.

— Absolut nici un corigent! sublinie Morun Mioara.

— Dar anul acesta...

— Ce s-a întîmplat anul acesta?

— Ne-au venit doi elevi corigenți de la alte școli! — se plînsă repede, nu numai Morun Mioara și Cristian Jana, dar și alții, din jur.

Cercetîndu-se lucrurile mai de aproape, se dovedi că, de fapt, numai unul din cei doi băieți corigenți era venit de la altă școală.

— Și mai e o fetiță venită de la medie 3, și care învață bine! — adăugă repede, cu un fel de simț al dreptății, Cristian Jana.

Astfel, adevărul fu în întregime restabilit.

— Mai prost e de Radu, spune cineva. Uitați-l cit e de înalt, a rămas repetent de două ori. I s-a făcut în clasă și o poezie:

— „Foae verde portocală
Ti-a crescut mustață-n
școală!”

Nenciu, băiatul care îl ajută pe Radu, se apropie și el:

— Radu a luat un șapte la teză, la matematică.

Și adăugă numaidecît, subliniind:

— A reușit să ia 7 în teză!

Nenciu pare să lîină în chip deosebit la această expresie a lui, a reușit. El vrea să sugereze că nu a fost tocmai simplu și că lucrul e cu atât mai îmbucurător: Radu a reușit să ia 7.

Se pare că tot Nenciu e și au-

torul versurilor cu foae verde portocală. Acum, într-o lucrare scrisă intitulată: „Cum îmi petrec ultimele zile din trimestru și cum îmi voi petrece vacanța”, Nenciu scrie: „La sfîrșitul trimestrului voi munci cu și mai multă rivnă, ca să obțin medii bune. În felul acesta voi culege bucuros roadele muncii mele și vacanța va fi mai plăcută”.

Nimic mai adevărat! De altfel, Nenciu adaugă mai jos: „În vacanță mă voi duce la patinoar, unde voi petrece clipe de neuitat pe luciul gheții”.

În aceeași lucrare, Morun Mioara scrie:

Eu îmi propun:
— Să merg la carnavalul frunțașilor pe școală, bineînțeles dacă voi fi aleasă. (Sper că da). Să merg la bunica, să mă văd cu verișoarele mele, să-mi petrec revelionul împreună cu familia mea, și să obțin rezul-

tate cit mai bune în anul viitor.

Barbu Veronica își propune să continue „activitatea la bazinul de inot”.

În ora de istorie, elevii dintr-a VI-a B. dovedesc că știu o mulțime de lucruri despre Frederic Barbarossa, despre Hansa germană, despre cavalerii teutoni.

Cred că toți aceștia, care știu să răspundă atât de bine despre Frederic Barbarossa, ca și alții, care știu să răspundă în ora următoare la geometrie, vor petrece în vacanță „clipe de neuitat pe luciul gheții”. Cu siguranță că așa se vor desfășura lucrurile în vacanță. Undeva, pe un uriaș patinoar, asemănător cu acela la care se va fi gîndit Nenciu, bucurîndu-se că au terminat cu bine trimestrul, vor patina plini de veselie.

SONIA LARIAN

A VENIT VACANȚA

Da, chiar ea, vacanța de iarnă. Este așa cum mi-am imaginat-o: frumoasă, zburdalnică, plină de voie bună și mai ales, bogată în surprize plăcute. Am întîlnit-o în zorii zilei la „Palatul pionierilor” din București. Își aștepta nerăbdătoare oaspeții.

— Gata, ești pregătită?

— Hai să te convingi, mi-a răspuns. Pornim, cîtreierăm Palatul în lung și în lat. Într-adevăr, vacanța e tare bogată în surprize. În sala unde va avea loc „Carnavalul fulgilor de nea”, nici nu știi ce să admiri mai întîi: bradul de pe scenă care se rotește tot timpul, oferind privirilor varietatea și frumusețea podoabelor lucrate de membrii cercului miinilor indeminatice, cele două tobogane ce străjuiesc de o parte și de alta scena și al căror mister va fi aflat abia în ziua carnavalului, ori camera oglinzilor strimbe unde chipul îți apare în cele mai ciudate înfățișări?

În sala mică de spectacole, pe un raft, un motan cu mustățile zbîrlite și un dulău cu ochi fioroși stau

față în față, parcă gata, gata să se încăiere. Sint personajele principale din spectacolul „De ce fuge cîinele după pisică?”, pregătit de micii păpușari ai Palatului. La stațiunea micilor naturalști, la cercul de șah, la camera de povești, peste tot, aceleași pregătiri pline de grijă pentru ca oaspeții să-și petreacă timpul cit mai plăcut și mai instructiv.

— Pînă acum, toate bune, vacanță dragă. Dar drumeții, excursii, sport în aer liber?...

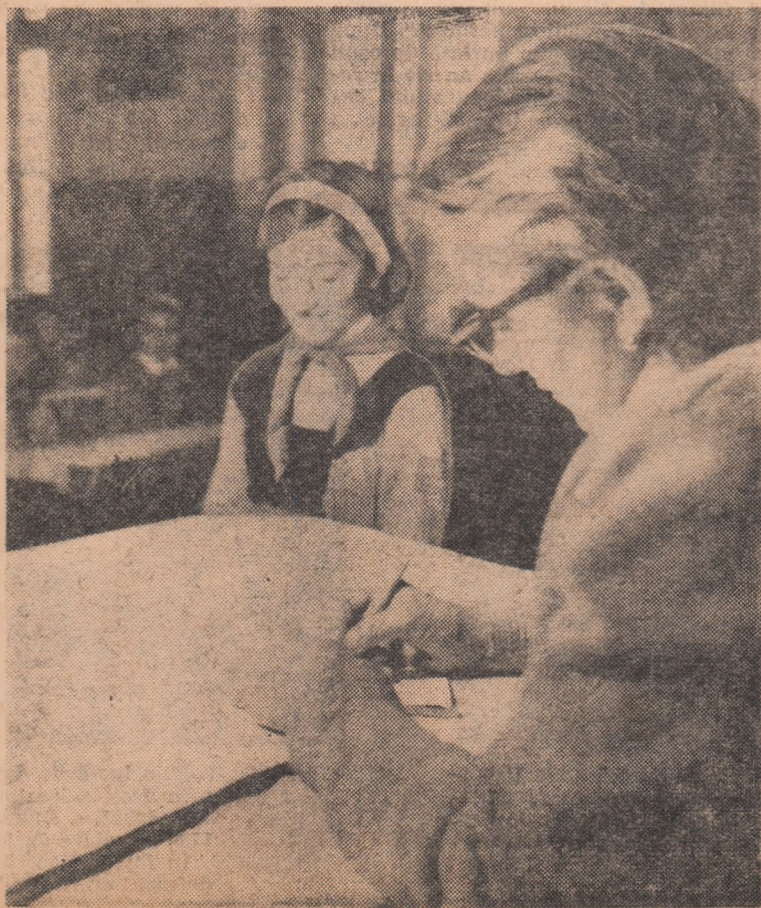
— Știu ce vrei să mă întreb, îmi luă ea vorba din gură. Am și asemenea surprize și încă nu puține. Iată, am pregătite aici săniuțele și patinele, precum și numeroase jocuri pionieresti de iarnă: „Ștăfeta bulgărilor de zăpadă”, „Ștăfeta săniuțelor”, „Cercurii de zăpadă”, concursuri de patinaj și cite altele. Îndată ce voi îmbrăca veștmîntul de nea, toate vor sta la dispoziția oaspeților. Dincoace am pregătite schiurile. Peste citeva zile, cam o sută dintre oaspeții mei vor pleca în „Tabăra de inițiere în schi”, de la Bușteni. Am pregătit apoi o drumeție prin orașul București, acțiune la care am invitat și vreo 500 de pionieri și școlari din satele și comunele din preajmă. Vom merge împreună să vedem cum a înflorit orașul nostru, vom vizita citeva mari întreprinderi, noile cartiere de locuințe, care au împodobit Capitala, edificii de cultură și artă.

Deodată se opri. La intrarea în Palat se auzea zvon de cîntece, risete, multă voie bună.

Era un grup mare de pionieri, cu cravate purpurii la git.

— M-am cam luat cu vorba, spuse vacanța. Iată, îmi sosese oaspeții deja. Mă duc să-i întîmpin. Era în dimineața zilei de 23 decembrie, prima zi de vacanță.

MIRCEA ANDREI

Nota 10! Se bucură și pioniera care l-a meritat, și colegii, și tovarășa învățătoare.

Boabe de lumină

V-ați gândit cîte miini harnice s-au ostenit să închege „lune-ta” fermecată cu care voi pătrundeți și dezlegați tainele natu-rii? Un colectiv de harnici muncitori bucureșteni l-au proiectat și l-au construit. E într-un fel și istoria lui — a microscopului școlar.

Istorie veche și nouă

I.O.R.-ul (Întreprinderea Optică Română) are peste 30 de ani; cum s-ar spune are vechime și o mulțime de amintiri, unele mai triste, altele mai vesele. Vechea întreprindere era de fapt un atelier mecanic, ceva mai mărisor, instalat într-o hală întune-coasă slab utilată... Lucrătorii intrau în zori pentru a pleca tir-ziu spre seară tirindu-și pașii spre stația singuratică de tram-vai. Acum, dacă vrei să ajungi la I.O.R. trebuie să întrebăm am-nunțit, fiindcă de jur-împrejur se înalță mindrul cartier al Băltii Albe: zeci de blocuri albe, unite într-un impresionant com-plex arhitectonic... Hala întunecoasă a fost alungată și cu ea și fantomele trecutului.

...Ne aflăm în modernul atelier mecanic, unde biziitul conti-nuu a zeci de strunguri și aparate de sudură te surprind, apoi te pasionează. De aici începe drumul microscopelor, a aparate-lor de mărit și de filmat, a altor zeci de produse. Aici mași-nile înfrîng duritatea metalului modelindu-l după dorință, în for-me noi și surprinzătoare. Apoi alte miini, la fel de pricepute, îl asamblază dindu-i strai complicat pe șuruburi și roțițe.

Totuși, deocamdată, mașinaria asta parcă-i oarbă, n-are încă viață, parcă-i mai lipsește ceva: poate un bob de lumină... u n strop de soare...

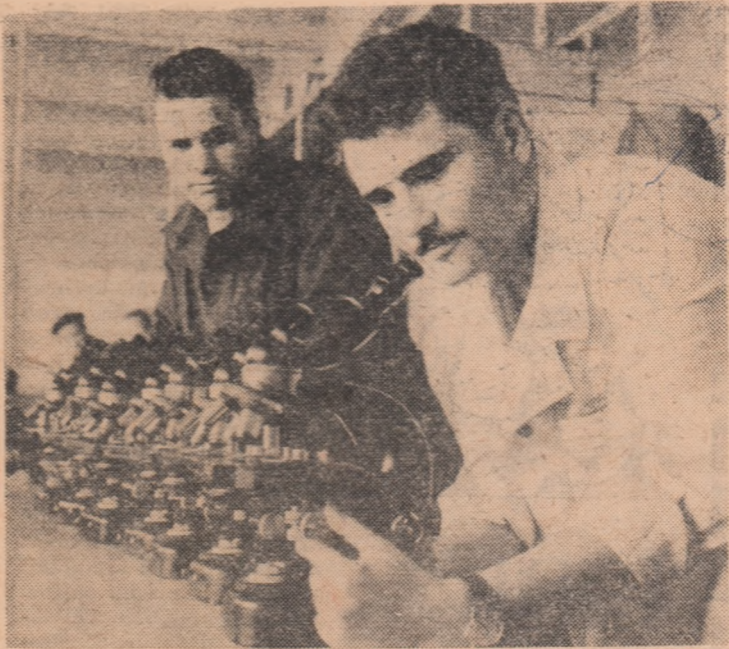
Niște ochi mai ageri ca ai șoimului

Maistrul Petre Silvas apucă cu pensera ceva strălucitor: e o lentilă cit un bob de linte. Alte și altele (unele cu un diametru de pînă la 140 mm) sînt fixate la locul lor, apoi învîrtirea știu-tă și... din nou dansul fantastic, mișcarea nepotolită a celor nevăzute!

Așadar, lentilele sînt ochii aparatelor optice, a atîtor micro-scoape școlare, de laborator sau a celor de cercetare, foarte complicate cu mii de piese. Sînt ochi ce nu înșală, mai ageri ca ai șoimului, ochi de transparență șlefuită, rod al unei munci migăloase, făcută cu pasiune.

...În clasă, copiii deslușesc taine privind prin mașinaria mi-nunotă. E cald, e liniște, e bine. Undeva, în alt colț al orașului, sclipeșc luminile de neon ale I.O.R.-ului.

MIHAI HETCO

O ultimă verificare și în mijlocul școlarilor va ajunge un nou lot de microscopae.

Actualități din țară

LA HIDROCENTRALA DE PE ARGEȘ

Deși iarna a poposit pe me-leagurile argeșene, constructo-rii de la Hidrocentrala „16 Fe-bruarie” de pe Argeș continuă lucrul într-un ritm intens. Pînă acum, la baraj s-au turnat peste 205 000 metri cubi de beton.

Pentru desfășurarea normală a lucrului, pe timp de iarnă, la baraj s-au instalat cazane pen-tru apă caldă necesară prepara-rii betoanelor, s-au creat stocuri de ciment, și au fost procurate peste 2 400 mp. de prelate pentru protecție.

82 000 DE TONE MAI MULT

Furnaliștii hunedoreni au produs zilele trecute ultimele tone de fontă din sarcinile de plan ale acestui an. Pînă acum, ei au produs peste 82 000 tone de fontă mai mult decît în în-treg anul trecut. Totodată fur-naliștii au realizat economii peste plan în valoare de aproa-pe 38 de milioane lei.

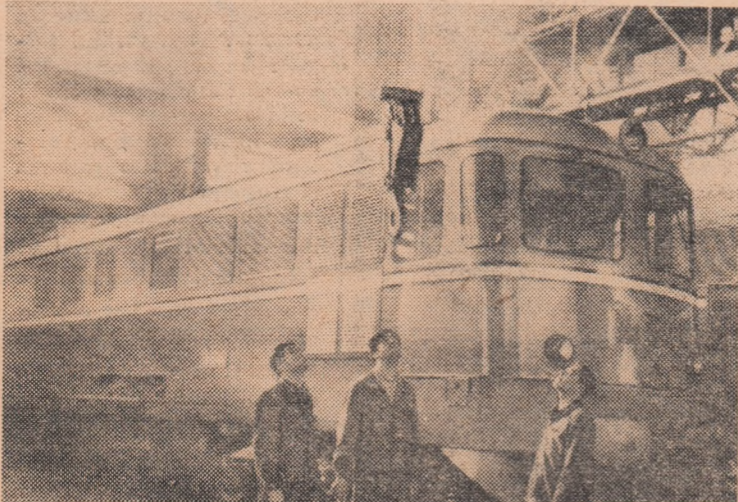
S-AU MUTAT ÎN CASA NOUĂ

La începutul acestei luni, încă 200 de familii de muncitori și tehnicieni din Baia Mare, s-au mutat în locuințele noi, din car-tierul de pe malul stîng al Săsa-rului. Constructorii băimăreni execută acum lucrările de fini-sare a interioarelor la alte peste 220 de apartamente noi.

ZILE DE BUCURIE

Zilele trecute colectivității din satele Hădăreni, Sînmarghita, Tomești și Delința, regiunea Mureș-Autonomă Maghiară, au trăit clipe de mare bucurie. Și în casele lor s-a aprins becul e-lectric.

Acum numărul satelor elec-trificate din regiunea Mureș-Autonomă Maghiară, se ridică la 326. Numai în acest an au primit lumină electrică 55 de sate.

Tot mai multe sînt colectivele de muncă de la Uzine-le „Electroputere” din Craiova, care raportează parti-cularului îndeplinirea sarcinilor de plan înainte de termen. În fotografie: O nouă locomotivă „Diesel” electrică se pregătește de drum.

CE MESERIE ARE ?

Priviți cu atenție fotografia de sus și stabiliți ce me-serie are cel care ține ciocanul în mină. Fierar, dulgher, zi-dar, parchetar ?

Dacă n-ați ghicit, găsiți răspunsul exact într-unul din numerele viitoare, tot la această rubrică !

Foto : GR. PREPELIȚA

A sosit caravana cinematografică

— A sosit caravana. Diseară e film: „Comoara din lacul de argint” !...

Vestea s-a risipit ca fulgerul prin-tre copiii care tocmai ies de la școa-lă. Merg grăbiți să anunțe acasă. Dar cînd ajung, pentru părinți, spec-tacolul de seară nu mai e o nou-tate. Mașina caravanei, cu megafonul instalat la bord, a și trecut prin tot satul, prin Poiana, iar Gheorghe Danciu, operatorul a și anunțat noul film.

Pe inserat, sătenii se îndreaptă grăbiți spre cămin unde are loc pre-miera. Ca de fiecare dată, spectato-rii își primesc bucurioși oaspeții, care străbat drumurile în orice anotimp, ajungînd în cele mai îndepărtate sa-te de munte, la Inoc, Mărgina, Iz-voarele, Ciuci și în alte sate din ra-ionul Aiud.

Copiii se bucură de o atenție deo-sebită. „Nenea Danciu”, cum spun ei operatorului, organizează pen-tru ei de fiecare dată cîte un matineu cu filme artistice din viața copiilor și filme de desene animate. Nu de mult, școlarii din Poiana au vizionat filmul „Lumea mare a celor mici” și filmul de desene animate „Cum a învățat iepurașul să patineze”. După vizionare, discuțiile purtate de copii au fost vii. Cîteva zile au ris în re-creații de peripețiile iepurașului, ca-re a ținut cu orice preț să învețe... patinajul.

E. ROȘCA

Colț filatelic la

MAGAZINUL COPILOR

Dacă treci în aceste zile pe la cunoscutul magazin bucureștean destinat ce-lor mici, întâlnești nume-roase grupuri de copii care urcă sau coboară scările elegante, cu bra-țele încărcate de pachete.

Aceeași animație veselă am întîlnit-o peste tot — și la raionul de jucării, unde tocmai se descărca

— Bine, foarte bine, îi spune mama aranjîndu-i haina. Să luăm acum și ghetete cu patine. Uite ce

frumoase-s ghetuțele ! Și-s tot albe !...

La unul din raioane, forfotă neobișnuit de mare, discuții aprinse.

— E o noutate, expli-că directorul magazinu-lui, Vasile Bărbulescu. Aci, s-a creat de cîtu-

un nou stoc de trenulețe electrice, și la cel de foto, unde micii cumpărători găsesc nu numai felurite aparate de fotografiat, filmele necesare, dar și numeroase discuri impri-mate cu povești, dintre care multe ale marelui nostru povestitor Ion Creangă.

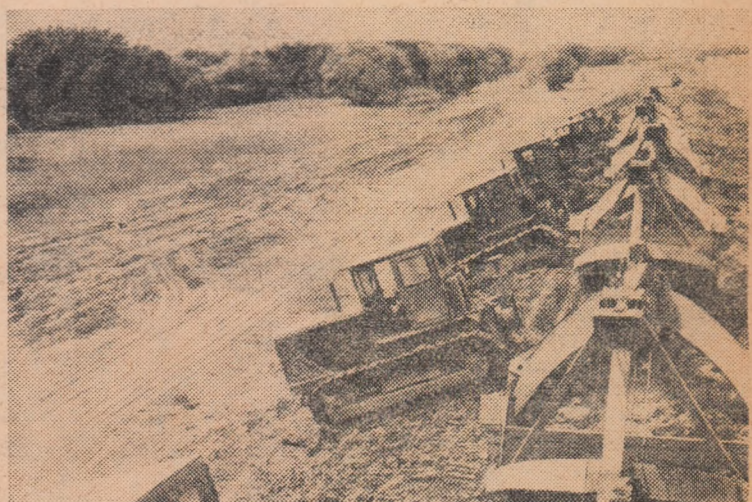
Alături, o fetiță își în-cearcă un paltonaș alb, din blană, cu mănuși și căciulă la fel de albe.

— Cum îmi stă ?

AL. MIHU

zile colțul filatelic. Cei care îndrăgesc filatelia, găsesc la noi în magazin timbre felurite, romînești și străine, precum și cla-soare elegante, legate în pinză și vinilin.

Prin lucrările de defrișare a unor păduri, precum și prin desțelenirea stufăriilor și păpurîșurilor din lunca inundabilă a Dunării au fost redat agriculturii peste 11 000 hectare de teren.

În fotografie: Mașinile moderne au pornit asaltul defrișărilor.

20 de superlative

din geografia patriei noastre

Cea mai întinsă și mai netedă cimpie: Bărăgan — cca. 2 500 kmp.

Cel mai lung riu în întregime pe teritoriul R.P.R.: Oltul — 698,8 km.

Cel mai înalt podiș: Transilvania (media 600 m).

Cel mai mare lac natural: Razelm — 394 kmp.

Cel mai mare lac artificial: Bicaz — peste 40 kmp cu peste 1 miliard mc apă.

Lacul situat la cea mai mare altitudine: Tăul Custurii — lac glacial la 2 270 m în masivul Relezat.

Cea mai înaltă cascadă: Bielea — 50 m.

Cel mai înalt drum: Novaci-Sebeș peste Munții Parîng, prin pasul Urdelor la aproape 2 200 m altitudine.

Cel mai lung defileu: Defileul Oltului — 57 km.

Cea mai bătrână pădure: Mocear din raionul Reghin, care posedă peste 370 de arbori a căror vîrstă este apreciată între 650 și 750 ani.

Cel mai mare ghețar natural: Ghețarul fosil de la Scărișoara.

Cea mai mare insulă dunăreană: Ostrovul Mare — 2 200 ha.

Cel mai tînar oraș: Motru — Oltenia.

Cel mai tînar port la Dunăre: Chișcani — Galați.

Cea mai dreaptă cale ferată: București — Fetești — 136 km.

Cele mai multe tuneluri: pe calea ferată Bumbești — Livezeni.

Cel mai lung canal: Sulina — 63 km.

Cel mai nou far maritim: farul piramidal de la Constanța, construit în 1960.

Cel mai înalt vîrf de munte: Moldoveanu — 2 543 m. (Munții Făgăraș).

Cel mai înalt deal: Măgura Odobeștilor, — 1 001 m.

„Zilele Ion Creangă”

IN AMINTIREA MARELUI POVESTITOR

... Ograda lui Ștefan a Petrii Ciubotariu... Ograda unei frumoase case humuleștene de pe malurile Ozancei, simplă și primitoare, ograda în care Smaranda lui David Creangă din Pipirig îl chema pe zglobiul Nică, cel cu pupăza din tei: „Ieși, copile, cu părul bălai, afară, și ride la soare, doar s-o îndrepta vremea!...”

E o duminică rece de iarnă, cu fulgi zburdalnici și frumoși ca o amintire din viața sărbătoritului. Porțile ogrăzii în care a văzut lumina zilei și a trăit marele nostru povestitor larg deschise și prin ele se seurg cîrduri vesele de copii, sute de țărani din sat și din comunele din jur. Intră mereu pe sub ușa cu căpriori scunzi, vin să cîstească încă o dată, într-un lung și nesfîrșit perlinaj, memoria celui care a lăsat poporului nostru opere nemuritoare, adevărate pagini ale limbii rominești...

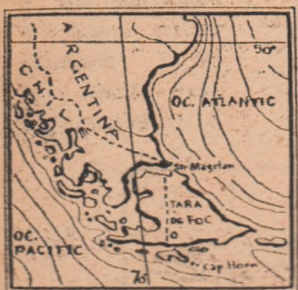
În aceeași zi, în Capitala țării, la sute de kilometri de Humulești, scriitorii și actori de frunte ai țării îl sărbătoreau pe Creangă în Simpozionul ținut în Sala mare a Palatului R.P. Romine. Iar în altă sală a Palatului, în rotonda Sălii mici — o expoziție închinată marelui povestitor. Fotografii ilustrînd melezagurile natale ale povestitorului, mahalaua Tîcăului, unde și-a trăit ultimii ani, mărturii despre prietenia ce l-a legat pe veci de „bădia Mihai” Eminescu. Dar ceea ce este mai grăitor aici, sînt cărțile în diferite limbi ale popoarelor lumii, cărți care s tot atîtea mărturii că marele nostru scriitor a trecut de mult hotarele patriei, poposind de acum în casele iubitorilor de frumos din Franța și Anglia, U.R.S.S. și țările arabe, în Australia și țările Americii de Sud...

Sărbătorit pretutindeni în țara noastră, opera lui, nemuritoare și veșnic tînară, trăiește în inima fiecăruia dintre noi, pentru că, așa cum spunea deunăzi un scriitor, cartea lui Creangă nu lipsește din nici o bibliotecă și din nici o viață. E cartea copilăriei la romîni.

AL. DINU IFRIM

ATLASUL PIONIERULUI

TARA DE FOC

Cînd spre sfîrșitul anului 1520, primele corăbii ale lumii tăiau drum de ape pentru prima oară din Oceanul Atlantic în Pacific, prin Strîmtoarea Magellan. Marinarii de sub comanda celebrului navigator au privit cu mirare malurile goale, stîncoase, sălbatice. Nici o vietate nu se arăta în preajmă. Și totuși, în ceața nopților, se iveau din cînd în cînd niște pîlpări roșietice, dincolo de malurile abrupte.

Ajunghind pe aceste locuri, punctate cu pîlpări stranie de foc, Magellan le-a numit Terra de fuego, adică Țara de Foc.

Marinarii trimiși de Magellan să cerceteze țărîmul n-au întîlnit în apropiere nici un om, ci doar cîteva zeci de mormînte părăsîte. Focurile pe care ei le-au zărit totuși în depărtare, își aveau explicația lor. Se pare că băștinașii ascunși pe după stînci, departe, nu cunoșteau alt mijloc de aprindere a focului decît prin frecarea unor lemne. Ca să-l păstreze, ei îl întretineau zi și noapte, neîntrerupt. De altfel, Pigafetta, care l-a însoțit pe Magellan în culezătoarea expediție în jurul lumii și care a fost cronicarul acestor fapte, consemnează în jurnalul său, în legătură cu felul de viață al băștinașilor de pe aceste locuri sudice: „Acești oameni, cînd vor să facă foc, freacă un lemn ascuțit cu un altul, pînă ce aprind o anume măduvă, care se află între aceste două lemne”. Și adaugă: „Miercuri 28 noiembrie 1520 ieșirăm din această strîmtoare (Magellan), pătrunzînd în Marea Pacifică.”

Așadar, la acea dată, Țara de Foc era descoperită și, asemenea Strîmtoării Magellan, deveni un punct de atracție pentru alte expediții viitoare, arenă de luptă pentru supremație între Spania și Anglia. La începutul secolului XVI-lea, această luptă cunoaște o nouă etapă. Expediția faimosului Francisc Drake — al doilea navigator care înconjoară pămîntul — fiind împins de o furtună, descoperă o nouă cale de trecere spre Pacific, constatînd totodată caracterul insular al Țării de Foc. Drake a prădat mai multe vase spaniole, încărcate cu aur. Regii spanioli, pentru a se împotrivi piratilor englezi, hotărîsc să fortifice Strîmtoarea Magellan și trimit în acest sens o expediție. Dar, din cauza furtunilor, a bolilor, din cei douăzeci de mii de oameni trimiși sub comanda lui Sarmiento de Gamboa, debarcă pe țărîmul Țării de Foc doar cîteva sute. O furtună violentă izbucnînd chiar în timpul debarcării, sfărîmă una din puținele caravele rămase teferă, iar cea pe care se află Gamboa, este aruncată în Atlantic și însuși Gamboa cade prizonier în mîinile piratului englez Walter Raleigh.

Țara de Foc, stăpînită din vremuri străvechi de triburile indiene onas, yagani și alcaluși, cade cu timpul în mîinile cotropitorilor europeni, care pun mina pe pămînturile localnicilor, transformîndu-le în locuri de pășunat. O se găseau în mare număr și trăiau în turme aproape sălbatice. De altfel, de pe urma acestei îndeletniciri, bogății crescătoare de oi, moșieri latifundiați — obțineau venituri fabuloase, ridicîndu-și palate la nord de Strîmtoarea Magellan, în marile orașe din Argenti-

na și Chile — cele două state cărora le aparține acum insula Țara de Foc.

Puținii băștinași din ramura yaganilor și alcalușilor, care au supraviețuit cotropitorilor se ocupă cu pescuitul strîdiiilor și cu vînatul focilor și nutriilor. Cît privește indienii onas, dibaci neîntrecuți în prinderea și îmblinzirea oilor sălbatice, ei sînt pe cale de dispariție.

Dintre puținele localități existente în această regiune a lumii trebuie amintit orașul Ushuaia. Acesta este cel mai sudic oraș de pe glob.

Desen: GH. MARINESCU

FLĂCĂRI ȘI ARAMĂ

„...Am văzut avioane bombardînd și incendiînd zeci de sate; am văzut zeci de mii de țărani exterminați...”

S-ar părea că cineva povestește din amintirile sale, vechi, din timpul războiului. Dar nu-i așa. Aceste cuvinte sînt extrase dintr-un articol scris de ziaristul francez Emile Lajeune, întors de curînd din Congo. Acolo, prin hățiturile junglei, mercenarii lui Chombe trec peste cadavrele congolezilor care luptă pentru libertate. Acești mercenari veniți din Rodesia de Sud sau din Republica Sud Africană s-au angajat pentru bani — în armata lui

Chombe. Apărînd interesele unor monopoluri străine, Chombe trece prin foc și sabie populația din Congo. Ard savanele și satele congoleze. Oamenii sînt mitraliați, casele bombardate.

După ce l-a asasinat pe Patrice Lumumba — erou național congolez — Chombe, cocoțat ilegal în con-

ducerea statului își continuă activitatea criminală împotriva întregului popor. De unde ia Chombe banii pentru plata mercenarilor și pentru armament? Bogățiile solului și în special ale subsolului congolez au atras de multă vreme atenția marilor trusturi europene și americane. Încă din 1906 grupul financiar „Mor-

gan” a vrut să cumpere întreaga provincie Katanga. Aici, în minele congoleze, s-au întîlnit interesele monopolizatorilor imperialiști din diferite țări europene sau americane ca: „Morgan”, „Rockefeller”, „Krupp”, „Flick”, „Société Generale”, „Ampain” și altele. În Congo sînt zăcăminte de cupru, niobiu, petrol etc. Pentru stăpînirea acestor bogății, monopolurile vor să aibă în fruntea țării un apărător al intereselor lor. Acest om e Chombe.

Pentru menținerea lui, monopolizării nu se gîrcesc la cheltuirea banilor pentru mercenari și armament

ȘTIINȚA ȘI TEHNICĂ

ORIGINEA și evoluția OMULUI

După cum s-a arătat în articolul din numărul trecut al Științei pionierului (articolul III), datorită selecției naturale toate ființele vii se modifică din generație în generație, schimbându-și treptat însușirile și înfățișarea. Astfel, în decursul istoriei îndelungate a pământului, ființele vii, care pe timpuri erau simple și neevoluate, s-au transformat încetul cu încetul în animalele și plantele de azi. Prin urmare, mai demult, fiecare fel de animal și de plantă arăta altfel decât arată acum, iar în viitor — evoluind mai departe — ele vor avea o altă înfățișare decât în prezent. Rezultă că ființele vii nu sînt „fixe”, corpul lor este „plastic” și tocmai de aceea animalele și plantele se modifică, se transformă și își schimbă treptat înfățișarea sub acțiunea condițiilor mediului în care trăiesc.

Omul este o ființă vie: prin urmare și el a trecut printr-o anumită evoluție, iar faptul că omul prezintă multe a-

celul „embrion” este alcătuit, la rîndul lui, din două cuvinte grecești: din „en” — care înseamnă „în”, și breion — care înseamnă „crește”, se dezvoltă, „devine”. Prin urmare „embrion” este ceva care se află în stare de creștere, de dezvoltare, de devenire și, prin acest cuvînt, au fost denumite formele inițiale de dezvoltare ale ființelor vii.

Ca toate animalele, fiecare om își începe existența sa din momentul cînd două celule specia-

acela al tuturor animalelor. Evoluția embrionului uman urmează aceeași cale prin care au trecut animalele în cursul evoluției lor. Iată un exemplu: La început, inima embrionului omului, ca și inima peștilor, are două cămăruțe în care se adună singele pompat de inimă. Apoi, pe măsură ce embrionul crește și se dezvoltă, în inima sa se formează o a treia cămăruță. Astfel, inima embrionului uman devine asemănătoare cu inima broaștelor, care are trei cămăruțe. Mai târziu, într-una din cămăruțele inimii embrionului omului începe să se formeze o despărțitură, care împarte progresiv cămăruța în două, întîi necomplet (ca la șerpi), iar apoi complet. În felul acesta, în sfîrșit, inima embrionului uman devine inima cu patru cămăruțe, așa cum este inima omului adult și cum sînt inimile animalelor superioare (ciine, pisică, maimuță etc.).

Dar, nu numai atât. La început embrionii omului și embrionii animalelor se aseamănă mult între ei și evoluează în același mod. Mai târziu însă, evoluția embrionilor animalelor se oprește după ce ajung la o anumită dezvoltare, care diferă de la un animal la altul. Așa, de exemplu, dezvoltarea embrionilor de pește se oprește la un stadiu mai puțin evoluat decât a embrionilor de broască; de aceea peștii rămîn cu inima formată din două cămăruțe. La fel, dezvoltarea embrionilor de broască se oprește la un stadiu mai puțin evoluat decât a embrionilor de om; de aceea inima broaștelor rămîne cu trei cămăruțe, pe cînd la om — dezvoltarea embrionilor continuă pînă la formarea inimii cu patru cămăruțe etc.

Faptele menționate, ca și multe altele, arată că în cursul evoluției sale embrionare omul trece prin aceleași etape evolutive ca și animalele, ceea ce demonstrează că omul se trage din animale. Astfel, embriologia vine în sprijinul teoriei lui Charles Darwin despre originea omului și evoluția lui. Rămîne că în numărul următor al Științei pionierului să fie prezentate datele paleontologice care dovedesc justetea teoriei lui Charles Darwin.

le, dintre care una formată în corpul mamei și alta formată în corpul tatălui, se unesc, se contopesc, formînd o celulă nouă. Fiecare dintre cele două celule inițiale nu se poate înmulți însă celula nouă, formată din contopirea lor, îndată după formarea ei începe să se înmulțească. În felul acesta se formează tot mai multe celule care, alăturîndu-se, alcătuiesc încetul cu încetul corpul viitorului om, cu toate organele necesare vieții, cum sînt, de exemplu: creierul, inima, ficatul, intestinele și altele. Astfel se formează întîi un fel de organism foarte mic, puțin dezvoltat, care se numește embrion. Pe măsură ce timpul trece, embrionul crește, se dezvoltă, evoluează și încetul cu încetul se transformă în copilul care se va naște.

Dar nu numai începutul existenței fiecărui om este la fel cu

DEZVOLTAREA EMBRIONARĂ A OMULUI ȘI A ALTOR VERTEBRATE.

1. Embrionul omului.
2. Embrionul maimuței („Macaucul”).
3. Embrionul șopîrlei.
4. Embrionul axolotului.

semănări anatomice și fiziologice cu animalele (articolul 1). arată că el se înrudește cu acestea, adică omul are originea sa în regnul animal.

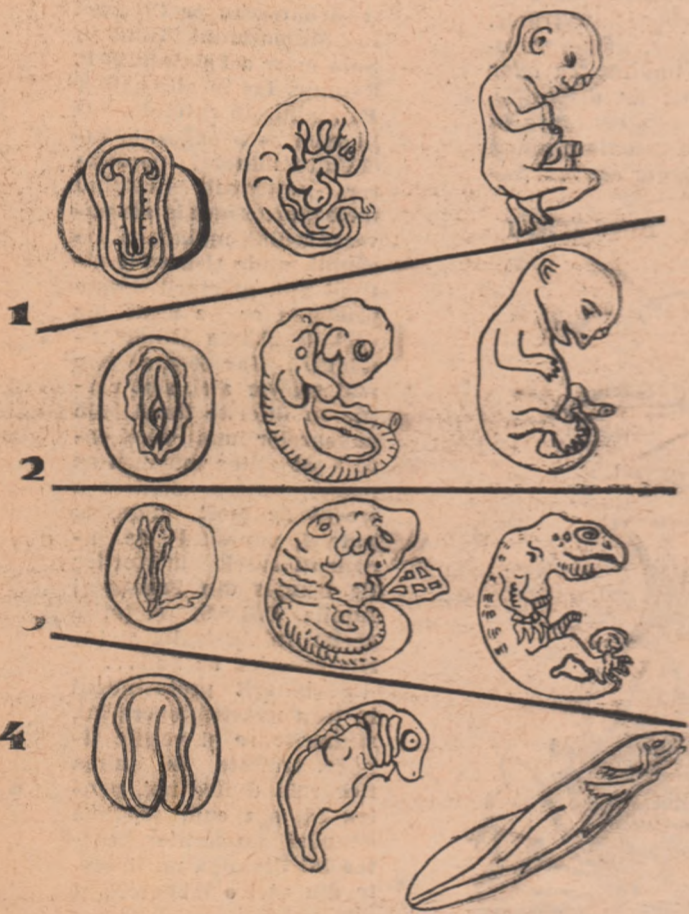
Aceste idei au fost exprimate pentru prima dată de Charles Darwin și formează baza teoriei sale despre originea și evoluția omului.

Nenumărate date științifice confirmă justetea teoriei lui Charles Darwin. Printre ele, cele mai interesante sînt acelea furnizate de două ramuri importante ale științelor naturii, și anume: de embriologie și de paleontologie.

Cuvîntul „embriologie” se compune din două cuvinte grecești: embrion și logos. Cum „logos” înseamnă cuvînt, învățătură, știință, rezultă că „embriologia” este știința care se ocupă cu studiul embrionului. Dar, ce este embrionul? Cuvîntul

IV. Dovezi embriologice ale evoluției omului

de acad. prof. E. Macovschi

Împodobirea pomului de iarnă, este una din plăcerile deosebite ale copiilor. Pentru ca pomul împodobit să a-rate cît mai frumos trebuie să alegem cu mult gust atît podoa-bele care se gă-sesc de vânzare în magazine, cît și cele pe care ni-le confecționăm singuri.

Din pomul de iarnă nu trebuie să lipsească glo-

3-4 cm; tăiem dintr-o dată cîte 15-16 cerculețe, în cîte a fost îndoită foaia. Aceste cerculețe (15-16) le coasem pe diame-tru, de mină sau chiar la mași-na de cusut, cu un tîghel mare; la o distanță de 3-4 cm, coasem în continu-are o mingiuță de altă culoare.

După 4-5 min-giuțe de diferite culori, interca-lăm o ciupercă tăiată din ce-lofan alb și roșu. În acest sis-tem putem lu-cra o ghirlandă de mai mulți metri, pe care o putem agăța din vîrfurile brațului spre bază în 4-5 rînduri.

burile speciale de sticlă colorată, ghirlande de beteală, jucării, bomboane în coșulețe, stele și fire subțiri tăiate din celofan și staniol colorat.

Iată cîteva decorații pe care le putem confecționa singuri.

O ghirlandă din mingiuțe și ciuperci din celofan. Pentru aceasta, avem nevoie de 2-3 coli din celofan din fiecare culoare: alb, roșu, galben, verde și albastru. Îndoim o coală de celofan pînă obținem o fișie lată de 3-4 cm, cu un tipar din carton, care reprezintă un cerc cu diametru de

Steluțe din hîrtie argintie sau aurie

Iată cum procedăm: tăiem pătrate din hîrtia argintie, de 8 cm latura. Îndoim pătratul în două (orizontal și vertical) obținînd astfel sfertul de pătrat.

Îndoitura următoare o facem pe diagonală, între cele două colțuri opuse. Crestăm cu foarfeca pe urma primelor îndoituri, jumă-

tate din distanța de la centru la marginea pătratului. Îndoim fiecare colț pînă la linia diagonală; apoi, aceste triunghiuri îndoite le suprapunem unul peste altul și le lipim între ele.

În acest fel, steluța se reliefează. În mijlocul ei lipim un pătrat din aceeași hîrtie; fiecare colț al pătratului să corespundă unui colț al steluței.

Două asemenea steluțe, le suprapunem una peste alta și le lipim la mijloc, încît colțurile unei steluțe să completeze golul dintre cele două steluțe între ele; adăugăm și un fir de ață prin mijloc, cu care vom agăța steluța în pom. Este bine să întrebuițăm pentru lipit, pasta „lipinol”.

Cititorii au cuvîntul

— Ce mi-a plăcut mai mult din „Știința pionierului”? ... în unitatea noastră, un efect deosebit l-au avut rubricile „Cum ne comportăm” și „La drum cu detectorul I. P.” — mărturisește Picos Ionica, președinta unității. Și asemeni Ionicii, peste 20 de vorbitori dintre cei 600 de pionieri ai Școlii generale de 8 ani nr. 28 din Galați, întruniți cu ocazia unei consfături organizate de „Știința pionierului”, și-au spus părerea despre gazetă, au venit cu propuneri. Și nu puțini și-au exprimat dorința de a întîlni în paginile gazetei reportaje din istoricul regiunilor și multe, multe călătorii în viitor.

În ultima vreme, consfături cu cititorii gazetei au mai avut loc la Școala generală de 8 ani nr. 2 Tecuci, la Școala generală de 8 ani din comuna Nicorești și la Școala generală de 8 ani din satul Fintini.

MARTA CUIBUȘ

Concursul de corespondențe și desene

Cea mai interesantă acțiune pionierească la care-am participat

Pe deal

Deși sint numai în clasa a III-a, am luat parte la multe activități interesante. Dar mie mi-a plăcut mai mult la... culesul ghindei.

Era în luna octombrie. În zorii acelei zile abia se vedea din cauza ceței, iar pe sub poalele pădurilor, care străbat Crișul Alb era ridicată o burcă ce se observa că trece înspre Gurahonț. La vreo oră însă, ceața dispăruse și se înșenina, timpul se făcuse frumos. Vorba tovarășei învățătoare, care ne spusese în clasă să mai așteptăm și să vedem dacă ceața merge pe Criș în jos, se va face timp frumos. Așa a și fost. Bucuroși, împreună cu tovarășa învățătoare am urcat dealul pînă acolo unde se găsesc stejari bătrîni de peste 50—60 de ani.

După puțin timp de odihnă în virful dealului, am început strînsul ghindei. Deodată se aud jîpete. Toți ne-am speriat. Ce credeți că se întîmplase? Sărise un iepuraș dintr-un tu-

fiș și cîțiva dintre colegi se speriaseră. După puțină vorbă despre iepurași iar ne-am apucat de treabă și am tot cules ghindă pînă am umplut toți coșurile. Dar vreau să vă spun, că pioniera Popa Viorica a cules cea mai multă ghindă împreună cu pionierul Marțiș Ionică din clasa a IV-a. Ghinda culeasă de noi a fost predată la pădurarul nostru, al satului, și apoi a fost dusă la Ocolul silvic. Pădurarul ne-a mulțumit pentru că l-am ajutat și ne-a spus că va vorbi despre hărnicia noastră și celor de la Ocolul silvic, din Gurahonț. Și nu ne-a zis numai așa, într-o doară, pentru că într-o zi, trecînd un tovarăș de la Ocolul silvic i-a mulțumit tovarășei învățătoare pentru munca noastră. Și noi tare ne-am bucurat!

HARDUȚ IONICA
cl. a III-a, Școala de 4 ani
sat. Guravăii raionul
Gurahonț, regiunea Crișana

Cea mai interesantă intîmplare din clasă

Durerea lui Valentin

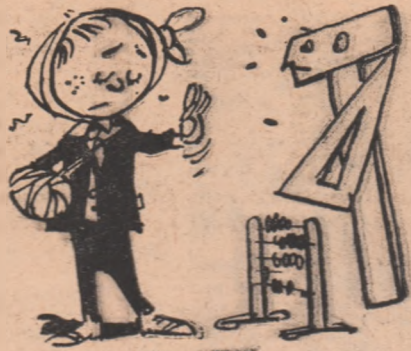
Se sunase de intrare. Aveam prima oră lecția de matematică. Un băiat, și anume Mihăileanu Valentin a căzut, scriind și mîna. I s-a făcut rău și a fost nevoit să plece acasă. În fiecare zi cînd venea la școală, noi ne stringeam în jurul lui și îl întrebam cum se mai simte. De fiecare dată ne dădea același răspuns.

— Sint bolnav, mă doare capul și gîtul. Am fost la doctor și mi-a dat mina la loc. Dar tot mă doare... spunea el și la o anumită oră i se făcea rău și pleca acasă.

Valentin învăța bine și nu ne închipuim că se preface. Este drept, cu matematica se împacă mai rău, o dată a luat și un 3. Explicam lecțiile, îl ajutam să-și facă temele. Se bucura întotdeauna, însă la sfîrșit sco- tea cite un oftat ușor. Nu știam cauza oftatului.

Au trecut 2—3 săptămîni și Valentin rămînea tot bolnav. Venea la școală dar... adesea i se făcea rău. Și, curios, am observat că lui Valentin i se făcea rău mai întotdeauna înaintea orelor de aritmetică și geometrie. La sfîrșitul orelor, într-o zi, ne-am adunat cu toții, pionierii din detașament. A fost discutat... cazul lui Valentin. Acum, aproape fără să ne dăm seama, devenise un „caz”. Detașamentul a hotărît ca eu, fiind prieten mai apropiat, să mă duc la Valentin în fiecare zi cînd aveam matematica și să ne pregătim lecțiile împreună. După cîțva timp s-a cunoscut radul acestei măsuri. Valentin n-a mai fost bolnav și a venit la școală la toate orele de matematică. S-a bucurat foarte mult, atunci cînd a luat nota 9 la matematică. Dar, ne-am bucurat și noi că i-am descoperit boala și l-am... vindecat.

CONSTANTIN TEODORA
comuna Medeea, Constanța

Desene: PUIU MANU

Sport

Mai întii, trebuie să alegem locul pe care vrem să amenajăm un patinoar. După aceea, îl vom curăța bine de zăpadă, de mușuroaie, de resturi de larbă, îl vom nivela, astupînd gropile. Este foarte important ca terenul să fie cit mai bine nivelat, deoarece altfel gheața nu va fi uniformă, ceea ce ne va împiedica la patinat.

Zăpada, pe care o îndepărtăm de pe viitorul patinoar, (care nu trebuie să fie mai mic de 8—10 mp), o vom folosi la ridicarea unui mic terasament de jur- împrejurul patinoarului.

După ce am făcut toate acestea, putem începe stropirea patinoarului cu apă. Trebuie să ținem seama însă ca pămîntul să fie înghețat la o adîncime de 5—6 cm deoarece altfel apa va fi absorbită.

Stropirea patinoarului se face mai ales spre seară, pentru ca în timpul nopții, cînd

Știți să construiți un patinoar?

temperatura este mai scăzută, să se poată forma primul strat de gheață. Apa trebuie să cadă pe patinoar sub formă de ploaie pentru ca să se întindă uniform. Pentru această operație ne vom folosi de stropitoare sau de un furtun. Dimineața după ce vom constata că s-a format primul strat de gheață, vom continua cu „ploaia artificială”. Vom reveni cu această „ploaie artificială” pînă cînd stratul de gheață va atinge o grosime de 10—12 cm.

Se întîmplă, uneori, ca după prima „ploaie artificială” apa să se scurgă totuși în pămînt, formîndu-se numai la suprafață o pojghiță subțire de gheață. Această pojghiță trebuie spartă și locul stropit din nou.

Patinoarul o dată amenajat, trebuie îngrijit. Zăpada de pe suprafața gheții se curăță cu lopiți late și cu mătură. Cînd stratul de zăpadă este însă mai gros el se curăță mai ușor cu un plug de zăpadă făcut din două tăblii de scinduri montate pe stîngii care se unesc sub un unghi ascuțit. Plugul triunghiular curăță foarte bine pista. Și acum, succes la patină!

Hochei în cerc

Pentru acest joc în care aveți nevoie de o minge și de croșe pentru fiecare jucător, va trebui să amenajați o mică pistă de gheață sau, în lipsă, un teren de zăpadă bătătorit. Pe gheață sau pe zăpadă se trasează un cerc cu diametrul de 5 pînă la 10 metri. În centrul său stă un jucător care conduce jocul. Ceilalți jucători se așază pe circumferința cercului, la distanțe egale unul de altul. Sectorul pe care va trebui să-l apere fiecare jucător va fi însemnat cu bulgări de zăpadă sau cu bețișoare. Cel din mijloc lovește mingea cu croșa încercînd să o scoată afară din cerc. Jucătorii trebuie să parze lovitura și să nu lase mingea să iasă afară din cerc. Jucătorul care scapă mingea prin sectorul său schimbă locul cu cel de la mijloc. Jucătorii trebuie să încerce să-l țină cit mai mult în mijlocul cercului pe cel care ocupă această poziție.

„Ceaunul”

Se bătătorește bine zăpada pe un teren circular, cu un diametru de 10 metri. În mijloc se sapă o groapă rotundă, „ceaunul” cu diametrul de 20—30 cm, iar în jurul „ceaunului” se sapă gropi mici, cu una mai puțin decît numărul jucătorilor. Pentru joc este nevoie de o minge mică de cauciuc. Fiecare jucător ia cite un băț lung de 1 metru al cărui capăt îl introduce într-una din gropile mici. Jucătorul rămas fără gropiță caută ca prin lovirea mingii cu bățul să introducă mingea în „ceaun”. Ceilalți jucători trebuie să-l împiedice respingînd mingea cu bețele lor. În acest moment, cînd s-au scos bețele din gropițe pentru a lovi mingea, jucătorul rămas la început fără gropiță caută să ocupe o gropiță. Cel care pierde gropița trece în locul lui. În cazul că mingea a fost introdusă în „ceaun” toți jucătorii vor trebui să schimbe repede gropițele. Cel rămas fără gropiță reia jocul cu mingea.

Jocuri sportive

1-31 DECEMBRIE

LUNA
Cadourilor

În magazinele cooperativelor de consum găsiți cadouri frumoase și utile pentru cei dragi.

Ciocolată

cumpără-ți și tu!

